

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/261/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114202171
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114202171.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu I. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., F. Z. X, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK so sídlom vo Svidníku. Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, Bratislava, Pribinova 25, právne zastúpenému AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o, Kubániho 16, Bratislava, o určenie neprijateľnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12C 23/2014-85 zo dňa 24.3.2015 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 98,12 eur na účet právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že zmluvná podmienka uvedená v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX v bode 8.1 v znení: predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, respektíve revolvingu, poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej len ako úver/revolving) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 350,06 eur a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 212,16 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý, odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu k tejto dohode o poskytnutí služby, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia 350,06 eur a tiež povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 610,54 eur. Vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej žalobca ako dlžník požiadal žalovaného o poskytnutie úveru s úverovým limitom 1.500 eur so splatnosťou úvere 18/25, mesačnou splátkou 123,57 eur, RPMN 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 % a priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 48,66 %. Na základe tejto zmluvy bola žalobcovi poskytnutá čiastka 724,26 eur, pričom ako celková čiastka revolvingu bola uvedená suma 830,39 eur, predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov za úver po poskytnutí revolvingu bola uvedená 58,50 % a ročná úroková sadzba revolvingu 65,44 %. Uvedenú zmluvu posúdil súd prvého stupňa ako spotrebiteľskú. citoval ustanovenie § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, § 52 ods. 1, 2, § 53

ods. 1, 2, 3, 5, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 12.4.2010 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. Podľa čl. 8 bod. 8.1 zmluvy bol dohodnutý aj záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť a po splnení uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úvere a záväzok žalobcu zaplatiť žalovanému odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 350,06 eur. Túto podmienku považoval súd prvého stupňa za neprijateľnú, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Dané ustanovenia zmluvy totižto umožňujú veriteľovi odpočítať poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru už pri poskytnutí úveru a v čase, keď spotrebiteľ o takúto službu vôbec nepožiadala, teda ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu nebolo dodané, pričom tento záväzok podľa zmluvy vznikne podpisom dohody a zanikne započítaním za základe dohody účastníkov zmluvy zahrnutej do zmluvy.

Neprijateľnosť zmluvnej podmienky videl súd prvého stupňa v tom, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne, spotrebiteľ platí aj zo sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol a tiež, že zo zmluvných dojednaní nevyplýva povinnosť veriteľa zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi po splnení záväzku zaplatiť všetky splátky úveru včas a riadne. Neprijateľnosť vyslovenej zmluvnej podmienky videl aj vo výške poplatku, ktorý zvyšuje náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky vyslovil s odkazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, teda mal za to, že táto je neplatná a taktiež je neplatná aj totožná zmluvná podmienka uvedená v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.4.2010 uzavretej medzi účastníkmi konania. Žalovaný tak na základe neplatného ustanovenia zmluvy získal od žalobcu sumu 350,06 eur, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré je povinný žalovaný vydať žalobcovi.

Z dôvodu vznesenej námietky premlčania súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ustanovenia dospel k záveru, že právo na plnenie z bezdôvodného obohatenia sa v danom prípade premlčí za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo, keďže ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Uviedol, že k plneniu zo strany žalobcu došlo najskôr 3.5.2010 a žaloba bola podaná v januári 2014. Pokiaľ ide o začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty z neplatnej zmluvy, súd poukázal na to, že rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva, je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úrok bolo získané bezdôvodné obohatenie a tiež o tom, kto ho získal, pričom táto vedomosť musí byť skutočná a nie iba predpokladaná. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť od okamihu škodnej udalosti. Na základe mechanizmu uzatvárania zmlúv spolu s formuláciou čl. 8 zmluvy súd prvého stupňa dospel k záveru, že v dobrej viere nemôže byť subjekt, ktorý má vedomosť o tom, že si privlastňuje majetok prináležiaci inému. Pri posúdení úmyselného bezdôvodného obohatenia vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu ČR, konkrétne z rozsudku sp. zn. 33Odo 938/2002 zo dňa 20.2.2003 a dospel k záveru, že na strane žalovaného išlo prinajmenšom o nepriamy úmysel, keďže tento už pri uzatváraní zmluvy o úvere formou predpripravenej zmluvnej podmienky vedel, že záväzok vo forme poskytnutia úveru v dojednanej sume neposkytne, ale že jej časť započíta na poplatok za službu, ktorú možno nikdy spotrebiteľ nevyužije.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie žalovaný. Namietal nepreskúmateľnosť záverov súdu prvého stupňa o neprijateľnosti podmienky s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Mal za to, že súd sa vôbec nevyporiadal s jeho tvrdením, že protiplnením za zaplatenie odplaty za poskytnutie služby je zriadenie (vznik) práva žalobcu na uplatnenie odkladu splatnosti splátok, pričom toto právo sa poskytuje a vzniká v čase vzniku dohody a predstavuje teda plnenie. Citujúc ustanovenie § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolateľ namietal, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, prečo právo na odklad splatnosti splátok nie je právom podľa citovaného ustanovenia, teda prečo sa nenadobúda ako plnenie už pri vzniku dohody. Poukázal na nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozhodnutia z dôvodu, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s jeho argumentáciou. Namietal nesprávne právne posúdenie uplatnenej námietky premlčania z dôvodu, že toto odporuje samotnému uzavretiu dohody o poskytnutí služby. Súd prvého stupňa nedal odpoveď na

otázku, prečo započítanie ako formu splnenia pohľadávky považuje za konanie vedúce k neposkytnutiu úveru, hoci záväzok možno splniť každou zákonom uznanou formou plnenia, teda aj započítaním. Mal za to, že nemohol počítať s tým, že odklad splatnosti splátok sa nezrealizuje, resp. že vôbec nedôjde k vzniku práva na odklad splatnosti splátok, a teda, žeby mu nevznikol jeho záväzok. Trval na tom, že mu nemohli byť známe skutočnosti, o ktorých tvrdí, že potvrdzujú nepriamy úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Z rozsudku tiež nevyplýva ako súd zistil a či vôbec posudzoval povahu ním označenej podmienky ako individuálnej alebo nie, hoci ide o základný predpoklad pre aplikáciu § 53 Občianskeho zákonníka. Trval na tom, že dohoda o poskytnutí služby uvedenej v bode 8 je samostatným úkonom a jej vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, preto má právnu povahu individuálneho dojednaní. Poukázal na to, že dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpísaná, čo zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere a zároveň to zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Mal za to, že aj v prípade žalobcu bolo uzavretie dohody slobodné a dobrovoľné, vedel o jej význame, právach a povinnostiach z nej vyplývajúcich. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné pokračovanie v konaní. Uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia odvolacieho konania.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 16.7.2015. Vyslovil presvedčenie, že žalovaný nemôže v rámci záverov súdu o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného úspešne argumentovať započítaním ako zákonom uznanou formou splnenia, ani nevedomosťou o nezrealizovaní práva na odklad splátok. Bod 8.1 zmluvy tak ako ho naformuloval žalovaný spôsobil materiálnu disproporciu v neprospech spotrebiteľa už od počiatku, a preto akékoľvek započítanie odplaty s absolútne neplatnej časti zmluvy o revolvingom úvere deklaruje práve úmysel žalovaného. Vyslovil názor, že dohoda o poskytnutí služby je dôsledkom dočasnej platobnej neschopnosti vyplývajúcej z povinnosti dlžníka a žiaden iný význam nemá, preto nemôže existovať ako úplne samostatná zmluva. Poukazujúc na ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že podmienka, ktorá je vopred predtlačená v zmluve nie je nikdy individuálne dojednaná. Trval na tom, že jeho zámerom nebolo ísť do zmluvného vzťahu so žalovaným kvôli dohode o poskytnutí služby. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktoré už právoplatne rozhodli o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania v celkovej výške 98,15 eur.

Odvolací súd v zmysle zásad ustanovených v § 212 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na samotný obsah zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa tohto obsahu úver poskytnutý žalobcovi mal slúžiť na zariadenie domácnosti. Je teda zrejmé, že úmyslom žalobcu bolo získanie úveru na zariadenie domácnosti. Inú vôľu žalobcu v čase uzatvorenia zmluvy nemal a teda nebolo jeho cieľom uzatvoriť i ďalšiu zmluvu, a to dohodu o poskytnutí služby.

Podmienkou platnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je to, aby právny úkon sa urobil slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. V opačnom prípade je právny úkon neplatný.

Právny úkon je v ustanovení § 34 Občianskeho zákonníka definovaný ako prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Základným predpokladom vzniku právneho úkonu je existencia vôle. Bez vôle preto niet ani právneho úkonu.

Z predloženej zmluvy je možné ustáliť, že účastníci konania uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver na zariadenie domácnosti. Touto zmluvou však v ďalšom žalovaný vopred vnútil žalobcovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére

jeho záujmu, a to získanie úveru na zariadenie domácnosti. Ako vyplýva z predtlaču zmluvy žalobca súčasne jedným a tým istým podpisom na zmluve sa podpísal aj pod tú časť predtlaču listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho úkonu, a to dohody o poskytnutí služby. Teda ak chcel žalobca získať úver na zariadenie domácnosti, čo bolo primárne jeho pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu so žalovaným, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny obsahujúcu v sebe tiež náležitosti iného právneho úkonu. V tomto prípade tak ide o nedostatok vôle konajúcej osoby spotrebiteľa vstúpiť do iného zmluvného vzťahu so žalovaným ako bol primárne vo sfére jeho záujmu.

V čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere žalobca inú vôľu, než tú ktorá smerovala k získaniu úveru na zariadenie domácnosti, nemal. Nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť dohodu o poskytnutí služby spôsobuje teda absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Konanie žalovaného pri uzatváraní dohody o poskytnutí služby má navyše znaky nekalosti, čo nie je v súlade so zásadou dobrých mravov uplatňovanou v spoločnosti.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede pretlačenej formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva, a to „dohoda o poskytnutí služby“. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov túto pluralitu právnych úkonov rozlíšiť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov rozšíril len zvýraznením názvu „Dohoda o poskytnutí služby“, čo je absolútne nepostačujúce. Takéto konanie žalovaného bežnej praxi a zvyklostiam odporuje, a preto je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie priečiace sa dobrým mravom je preto dôvodom neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ z takého konania žalovaného vznikol tomuto majetkový prospech, ide

o bezdôvodného obohatenie v zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré je žalovaný povinný vydať v súlade s ustanovením § 456 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa teda rozhodol správne, ak zmluvnú podmienku spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok posúdil ako podmienku neprijateľnú.

Odvolačný súd sa stotožnil aj s posúdením námietky premlčania prvostupňovým súdom.

Čo sa týka vznesenej námietky premlčania odvolací súd poznamenáva, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti

má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov.

Odvolací súd, pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukazuje aj na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania.

V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012).

Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný vedel, že uvedením iného právneho úkonu a tak aj nesprávnej výšky úveru priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere môže nastať zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že žalobca bude žiadať späť neoprávnený poplatok, a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ).

Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 12.4.2010. žaloba bola podaná dňa 28.1.2014. Z uvedeného vyplýva, že desaťročná premlčacia doba neuplynula ani od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. O to viac je odôvodnený záver, že desaťročná premlčacia doba nemohla uplynúť odo dňa, kedy sa žalovaný voči žalobcovi bezdôvodne obohatil, t.j. od okamihu, kedy prijal od žalobcu plnenie v rozpore so zákonom.

Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca podal i v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel oboznámením sa s judikatúrou súdov zverejnených na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a následne došlo k podaniu predmetnej žaloby.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd poukazuje na rozsudok súdneho dvora EÚ vo veci Aziz C-415/11: „Na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe napriek požiadaviek dôvery (dobrej viery - neoficiálny preklad) treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne mohol rozumne očakávať, žeby tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.

Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha na ktoré odkazuje toto ustanovenie obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 2 O.s.p. vrátane výroku o trovách konania, ktorý odvolaním žalovaného nebol bližšie namietaný.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., teda úspešnému žalobcovi boli priznané trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16.7.2015 vychádzajúc z neurčitej hodnoty sporu (určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky) vo výške 64,53 eur a z odmeny vyrátanej z hodnoty sporu 350,06 eur, čomu by zodpovedala odmena 26,56 eur, avšak vzhľadom na spojenie vecí v súlade s ustanovením § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. je za tento úkon priznaná 1/3 odmeny, teda 8,85 eur (26,56 : 3 = 8,85), k čomu bol prirátaný režijný paušál 8,39 eur, čo predstavuje sumu 81,77 eur. 20 % DPH z uvedenej sumy predstavuje sumu 16,35 eur, preto odmena spolu je 98,12 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.